

НАШІ ЮВІЛЯРИ

Вітаємо Людмилу Георгіївну Сокурянську!

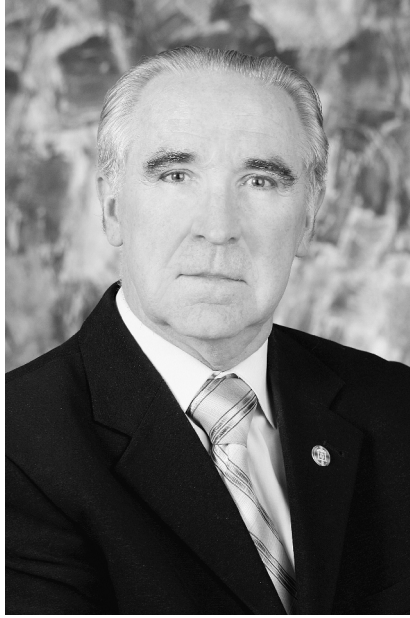
Вельмишановна Людмилу Георгіївно!

Радо вітаємо Вас із ювілеєм! Шануємо та цінуємо Вас – справжнього вченого, цікавого автора наукових праць, щирю людину, чарівну жінку, прекрасного організатора, дбайливого наставника студентської й аспірантської молоді. Ваш внесок у розвиток соціології в Україні, Харківської соціологічної школи, окремих українських соціологічних центрів і галузей соціологічного дослідження, зокрема соціології молоді, студентства, освіти, є фундаментальним, править за орієнтир щодо найкращих наукових стандартів. Завдяки Вашим організаційним зусиллям більш як десять років поспіль соціологи України мали можливість обмінюватися науковими надбаннями на щорічних Харківських соціологічних читаннях, які стимулювали процес інституціоналізації вітчизняної соціології. Безпосереднім результатом цього стали нинішнє відродження і бурхлива активізація діяльності Соціологічної асоціації України, віце-президентом якої Ви є.

Щиро бажаємо, щоб у Вашому житті завжди було багато тепла і світла, радісних зустрічей і незабутніх мандрівок безмежним простором соціологічних ідей та культурних досягнень, щоб Вам ніколи не бракувало цікавих проектів і звершень у наукових студіях. Зичимо добра, бадьорості, здоров'я, натхнення і творчості!

*Із глибокою повагою та щирою вдячністю,
Президія Соціологічної асоціації України, колеги, учні та друзі*

Вітаємо Бориса Григоровича Нагорного!

Про Бориса Григоровича Нагорного писати і з приводу ювілею, і просто так дуже легко. Немає потреби нічого прикрашати й узагалі лукавити. Тим паче, що кожен представник соціологічної спільноти, який мав змогу з ним спілкуватися, може порівняти все сказане із власною думкою про цю людину. І чомусь є впевненість — більше буде тих, хто погодиться з нашими характеристиками.

Відверто кажучи, менш за все хотілось би витратити місце у вельми авторитетному фаховому соціологічному часописі на перелічування його титулів, звань, наукових досягнень. Ясна річ, усього цього Борису Григоровичу не бракує. Але за всієї поваги до його академічних заслуг, нехай вибачають нам колеги (а може, й він сам) — не це головне у ньому.

Ми знаємо його не лише як авторитетного українського соціолога, а передусім як гідну, цікаву і добropорядну людину. Спеціально вживаємо епітети, більшою мірою властиві іншому соціально-історичному простору. І не тому, що він старомодний. Навпаки, він ніколи не живе кон'юнктурною моменту, завжди трохи випереджає вічну рутину сучасності. Якщо завгодно, він — непоказний дисидент духу, який водночас знає і розуміє умовності життя, але чітко відчуває, коли дотримання правил стає банальним пристосовництвом. Знає, де дотримуватися субординації, а де її необхідно рішуче долати і "проривати". Не зневажає минуле, але й не молиться на нього, примушуючи (заохочуючи) усіх, хто поруч із ним, "не спати" (одне з його улюблених висловлювань), а намагатися якомога повніше розуміти й приймати бурхливий наступ майбутнього. Він вочевидь молодший за багатьох своїх колег, які хоча й ідуть поряд із ним, але вже дуже стомилися.

Одна з його відмітних рис — не вип'ячувати своїх заслуг. І тільки дуже близькі люди знають, наприклад, про два ордени шахтарської слави, що їх Борис Григорович чесно заслужив, об'їздивши (якщо не сказати точніше, хоча й не надто витончено — облазивши) як професійний соціолог увесь Донбас. Результатів роботи його

дослідницької лабораторії свого часу побоювався не один вугільний “генерал”. З вуст молодого й наполегливого “соціологеняти” їм доводилося дізнаватися чимало з того, про що тоді не заведено було рапортувати в офіційних звітах. Саме завдяки юнацькому максималізму і працездатності він зміг потрапити до тепер уже легендарного першого набору аспірантури Інституту соціології АН СРСР. І скільки ж корифеїв колишньої радянської, а тепер уже й пострадянської соціології саме з його ім’ям досі асоціюють соціологічну науку Луганська (раніше Ворошиловграда)!

Він ніколи не змінює свого ставлення до людей залежно від того, у фаворі вони чи в опалі. І не “забуде” привітати з днем народження, висловивши підтримку і розуміння тим, кого “пішли” з посади. Одначе може різко змінити свою прихильність на неприйняття, якщо бачитиме, що людина втрачає те, що прийнято називати напівзабутим сьогодні словосполученням “моральні якості”. У нього є дуже сильна риса, нібито й банальна, але чомусь відсутня у багатьох людей. Він визнає свої помилки і може вибачитися (персонально, публічно) перед підлеглим, якщо розуміє, що помилявся. Безумовний прихильник вироблення спільного рішення, він не здатен авторитарно нав’язувати свою точку зору. Звісно, вміє обурюватися і вимагати, але ніколи не буде мститися.

Дуже делікатний у відносинах з усіма. Із глибокою і щирою вдячністю говорить студентам про своїх учителів-соціологів і передовсім про В.Ядова, Г.Андрєєву, М.Лапіна, А.Здравомислова та О.Якубу.

Ніколи нічого “не уриває” від життя. Його головне капіталовкладення — книжки. І ті, хто був у його невеликій, але дуже гостинній квартирці, знають це достеменно. Щоправда, сьогодні до книжок, як і годиться турботливому дідусеві, додалися ще дитячі іграшки його онуки. Може, хтось із колег-соціологів гадки не має, що першою творчою любов’ю Бориса Григоровича була література. А його дружба з письменником і героєм духу В.Титовим (старші люди ще пам’ятають його по-справжньому чоловічий і мужній твір “Усім смертям назло”) — тема для окремого роману. До речі, до кола його близьких друзів дотепер входять ті, з ким затоваришував, коли ще не був професором, деканом, завідувачем кафедри. І він щиро переживає за них, за їхніх дітей, онуків. Його вирізняє зворушлива сталість і в сімейних стосунках. Одного разу знайшовши “бойову подругу”, він і сьогодні йде разом з нею нелегкими життєвими стежинами.

На наше глибоке переконання (і це також результат його життєвих уроків), соціолог складається з уміння порядно жити в усіх “соціальних просторах”. Йому це вдається. Так би й нам!

Учені-колеги